

FILM U PULI Prikazani "Ćaća" i "Fleke"

Dok drugi glume režisere, Matanić režira

Matanićev "Ćaća" ima priču za otprilike pola sata filma, a "Fleke" debitanta Tardožija farsičan su promašaj

Šteta što Dalibor Matanić nastavlja sa starom tradicijom da se, čast izuzecima poput "Finih mrtvih djevojaka", zadovoljava polovičnim scenarijima jer bismo u njegovu najnovijem filmu "Ćaća" dobili prvi punokrvi film ovogodišnjeg pulskog festivala. Zapravo, "Ćaća" jest punokrvi film jer mu se s vizualne strane nema što zamjeriti. Za razliku od drugih filmova iza kojih stoje ljudi koji glume režisere, ovo je djelo čovjeka koji jest redatelj. Jedino je problem to što odlična vizualna strana ne može pokriti nedovoljno bogat scenarij. "Ćaća" ima priču za otprilike pola sata: dvije sestre, poprilično nabrušene jedna na drugu, i dečko jedne od

njih, dolaze u posjet njihovu fizički i emocionalno izoliranom ocu. Atmosfera je kao iz horora jer obitelj ima tajnu koju nećemo otkrivati, no preuzetno je reći da je riječ o hororu samo zbog sugestivnih kadrova te korištenja sjekire i noža u ne baš lijepe, eksplicitno prikazane svrhe. Matanić odlično gradi atmosferi, zna koristiti lica junakinja (osobito Ive Mihalić) i snijegom prekrivene krajolike za dizanje tenzije, fantastično ga u tome podupire kamera Vanje Černjula, ali sama priča ostavlja dojam poludovršenog posla.

"Fleke" debitanta Alde Tardožija, o dvije različite djevojke koje se sprijateljuju u nekoj njihovoj "idiotskoj noći", još je jedan nemuš hrvatski film, slabo režiran, bez kontinuiteta u stilu i bez jasne ideje što želi biti: konvencionalna priča ili farsa. Rezultat je svakako farsičan.

Ivo Gregurević u sceni filma "Ćaća" ARHIV VL